

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Bc. D. D.**, bytom vo V., proti žalovanej **Slovenskej stavebnej inšpekcii, Riaditeľstvo inšpekcie**, Lamačská cesta č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 01 021 09/210/2009-SSI 61-Ba zo 07. decembra 2009 na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 07. apríla 2010, č. k. 7S/4560/2010-23, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 07. apríla 2010, č. k. 7S/4560/2010-23 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením krajský súd konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, nakoľko im nevzniklo právo na ich náhradu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca podal žalobu po uplynutí prepadnej lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia žalovanej, preto postupoval podľa § 250d ods. 3 OSP. Z obsahu telefaxového podania žaloby zistil, že bolo odoslané z faxového čísla x patriaceho obchodnej spoločnosti T., s. r. o. a krajskému súdu v Košiciach bolo doručené 11. februára 2010 o 00:41 hod.. Lehota dvoch mesiacov na podanie žaloby žalobcovi uplynula 10. februára 2010 o 24:00 hod..

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná iba vtedy, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Pod pojmom orgán, ktorý má povinnosť ho doručiť podľa názoru krajského súdu možno rozumieť iba poštu. Krajský súd poukázal aj na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo/2378/99 z 18. decembra 2000, v ktorom je obsiahnutý výklad ustanovenia § 57 ods. 3 OSP platného v Českej republike, ktoré je identické so znením ustanovenia § 57 ods. 3 OSP platného v Slovenskej republike.

V zmysle tohto uznesenia orgánom, ktorý má povinnosť doručiť podanie, sa podľa ustálenej judikatúry rozumie najmä pošta (prípadne správa väznice pre osoby vo výkone trestu alebo vo väzbe a pod.). Prevádzkovateľ telefaxového spojenia (ak nejde súčasne o poštový úrad) však nie je orgánom, ktorý má povinnosť podanie doručiť v zmysle § 57 ods. 3 OSP. Ak urobí účastník konania podanie súdu telefaxom, čo v súlade s ustanovením § 42 ods. 3 OSP nepochybne urobiť môže, nesie procesnú zodpovednosť za to, že pri zvolenej forme komunikácie také podanie ako celok dôjde súdu včas, teda pred uplynutím zákonnej lehoty. Okamih, kedy bolo také podanie vložené do telefaxového prístroja, prípadne okamih, kedy bolo začaté jeho odosielanie na telefaxovú adresu súdu, nie je z hľadiska posúdenia včasnosti opravného prostriedku (zachovanie zákonnej lehoty pre jeho podanie) právne relevantné. Vzhľadom na uvedené krajský súd uzavrel, že pri podaní urobenom telefaxom je rozhodujúci moment doručenia telefaxového podania súdu. Je nesporné, že telefaxové podanie žalobcu (žaloba z 10. februára 2010) bolo doručené až 11. februára 2010, teda po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od doručenia žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej. Vzhľadom na uvedený právny názor krajský súd nepovažoval za potrebné skúmať, kedy došlo k začatiu odosielania podania telefaxom, t. j. či k nemu došlo ešte 10. februára 2010 alebo až 11. februára 2010.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, nakoľko jeho podanie bolo urobené v súlade s § 42, § 57 a § 250b ods. 1 OSP. Napadnuté rozhodnutie pokladal za nesprávne a nezákonne, pričom vadným postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa názoru žalobcu, súd mal vykonať zodpovednejšie šetrenie o skutočnom čase urobenia (dôjdenia) podania žalobcu na súd. Z listiny označenej ako Výpis odchádzajúcich volaní nesporne vyplýva, že podanie žalobcu bolo urobené 10. februára 2010 v čase od 23:49:09 – 23:49:58 (skutočná dĺžka

„odovzdávania,, podania trvala iba 49 sekúnd) z telefónneho čísla x patriacemu tam uvedenému adresátovi (súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza nesprávne telefónne číslo i údaj o subjekte, ktorému patrí), čo pre správne posúdenie veci znamená, že podanie žalobcu najneskôr o 23:49:58 hodine 10. februára 2010 došlo riadne a včas príslušnému súdu, a preto nebol dôvod na taký postup súdu, aký vyplýva z napadnutého uznesenia. Okrem toho na riadne zistenie a preukázanie času doručenia podania bol súd povinný porovnať aj údaje zo svojej dokumentácie o prichádzajúcich volaniach na svoje telefónne (faxové) číslo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 veta prvá OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania je posúdiť, či bola splnená procesná podmienka pre preskúmanie rozhodnutia žalovanej v konaní o žalobe podľa druhej hlavy piaty časti OSP, t. j. či telefaxové podanie č. 421556999618, ktoré došlo na krajský súd 11. februára 2010 o 00:41 hodine bolo so zreteľom na ustanovenie § 57 ods. 3 OSP podané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni.

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Nesporným je, že posledným dňom dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby podľa § 250b ods. 1 OSP v spojení s § 57 ods. 2 a ods. 3 OSP bol 10. február 2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu a s jeho odôvodnením v zmysle § 219 ods. 2 OSP, že prevádzkovateľ telefaxového spojenia nie je orgán, ktorý má povinnosť doručiť podanie v zmysle § 57 ods. 3 OSP. Ak teda žalobca podal žalobu telefaxom, je pre posúdenie včasnosti tohto podania rozhodné, kedy došlo súdu.

Nakoľko telefaxom podaná žaloba došla na krajský súd 11. februára 2010, krajský súd postupoval správne, keď konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalovanej nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej v zmysle zákona nepatria.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková